

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 507/2020-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátom Mgr. Petrom Troščákom, Hlavná 50, Prešov, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresnej prokuratúry Prešov sp. zn. 3 Pv 519/17/7707 z 27. mája 2020 a upovedomeniami Krajskej prokuratúry v Prešove sp. zn. 3 Kpt 334/18/7700 z 1. júna 2020 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV/1 GPt 365/18/1000 z 9. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v prvom rade“), a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ v druhom rade“, spolu aj „sťažovatelia“), zastúpených advokátom Mgr. Petrom Troščákom, Hlavná 50, Prešov, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresnej prokuratúry Prešov (ďalej len „okresná prokuratúra“) sp. zn. 3 Pv 519/17/7707 z 27. mája 2020 (ďalej len „namietané uznesenie“) a upovedomeniami Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len „krajská prokuratúra“) sp. zn. 3 Kpt 334/18/7700 z 1. júna 2020 a Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) sp. zn. IV/1 GPt 365/18/1000 z 9. júna 2020.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v prvom rade podal orgánom činným v trestnom konaní trestné oznámenie z dôvodu fyzického napadnutia jeho osoby, ako aj osoby sťažovateľa v druhom rade (syna sťažovateľa v prvom rade). Na základe záväzného pokynu prokurátora okresnej prokuratúry bola uznesením povereného príslušníka Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Obvodného oddelenia Kapušany (ďalej len „poverený príslušník Policajného zboru“) zo 6. novembra 2019 podľa § 214 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vec sťažovateľov (poškodených) postúpená Okresnému úradu Prešov (ďalej len „okresný úrad“) na prejednanie priestupku. Sťažovatelia napadli uvedené rozhodnutie sťažnosťou, o ktorej rozhodla krajská prokuratúra uznesením z 27. januára 2020, ktorým podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnuté rozhodnutie povereného príslušníka Policajného zboru zrušila a uložila mu, aby vo veci sťažovateľov znovu konal a rozhodol. Následne poverený príslušník Policajného zboru uznesením ČVS: ORP-1089/KA-PO-2017 z 19. marca 2020 opätovne podľa § 214

ods. 1 Trestného poriadku trestnú vec sťažovateľov, v ktorej bolo pôvodne začaté trestné stíhanie za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), postúpil na prejednanie priestupku okresnému úradu s odôvodnením, že výsledky skráteného vyšetovania preukázali, že v danej veci nejde o prečin, ale o priestupok podľa § 49 ods. 1 písm. b) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. O sťažnosti podanej proti tomuto uzneseniu rozhodla okresná prokuratúra namietaným uznesením, ktorým ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla. Sťažovatelia napadli namietané uznesenie okresnej prokuratúry „Žiadosťou“, ktorá bola vybavená upovedomením krajskej prokuratúry sp. zn. 3 Kpt 334/18/7700 z 1. júna 2020, ktorá ju vyhodnotila ako nedôvodnú. Rovnako posúdila následné podanie sťažovateľov aj generálna prokuratúra, a to upovedomením sp. zn. IV/1 GPt 365/18/1000 z 9. júna 2020.

3. Sťažovatelia v uvedenom postupe okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry vidia porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa ich názoru totiž poverený príslušník Policajného zboru, ktorý uznesením z 19. marca 2020 podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku opätovne postúpil trestnú vec sťažovateľov príslušnému správnomu orgánu na prejednanie priestupku, nerešpektoval právne závery predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia krajskej prokuratúry z 27. januára 2020 o nemožnosti aplikácie § 10 ods. 2 Trestného zákona v posudzovanej veci. Podľa presvedčenia sťažovateľov z predmetného uznesenia krajskej prokuratúry vyplýva, že konanie páchatel'ov nemožno hodnotiť ako konanie nepatrnej závažnosti, a preto nemožno na toto konanie aplikovať § 10 ods. 2 Trestného zákona (tzv. materiálny korektív). Sťažovatelia takisto poukazujú na svoju argumentáciu obsiahnutú v sťažnosti, podanej proti označenému uzneseniu povereného príslušníka Policajného zboru, v ktorej spochybňovali vo veci pribratých znalcov, jednak poukazom na nepoužiteľnosť znaleckých posudkov jedného zo znalcov z dôvodu nepríslušného odvetvia, ako aj námietkou o nedostatku nestrannosti jedného zo znalcov. Sťažovatelia argumentujú, že sa okresná prokuratúra v namietanom uznesení a ani krajská prokuratúra a generálna prokuratúra v označených upovedomeniach takto vymedzenými námietkami sťažovateľov

nezaoberali a na tieto relevantné sťažnostné námietky nebola sťažovateľom v namietanom uznesení okresnej prokuratúry a v upovedomeniach krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry poskytnutá žiadna odpoveď.

4. Na základe uvedených skutočností sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd v ich veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným uznesením okresnej prokuratúry a označenými upovedomeniami krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry, namietané uznesenie okresnej prokuratúry a označené upovedomenia krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry zrušil a vrátil vec sťažovateľov generálnej prokuratúre na ďalšie konanie, zakázal okresnej prokuratúre, krajskej prokuratúre a generálnej prokuratúre pokračovať v porušovaní označeného práva sťažovateľov a priznal im tiež finančné zadostučinenie v celkovej sume 3 000 €, a to každému z nich, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Východiskové ústavnoprávne normy

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

9. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným uznesením okresnej prokuratúry a označenými upovedomeniami krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry, ktorými boli posúdené ako nedôvodné námietky sťažovateľov smerujúce proti uzneseniu povereného príslušníka Policajného zboru, ktorým tento postúpil pôvodne vedené trestné stíhanie vo veci sťažovateľov správne orgánu na prejednanie priestupku.

10. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy

a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (II. ÚS 42/00, II. ÚS 208/2020).

12. Ústavný súd tiež vyslovil, že «Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy... nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v zákone o prokuratúre» (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00, II. ÚS 208/2020).

13. Ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na „trestnom obvinení“ inej osoby) poškodenému nevyplýva v trestnom konaní právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti niekomu (pozri rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vec *Helmers v. Švédsko* z 29. 10. 1991, § 29; vec *Perez v. France* z 12. 2. 2004, § 70).

14. Keďže právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, k porušeniu týchto práv namietaným uznesením okresnej prokuratúry a označenými upovedomeniami krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry vo veci trestného oznámenia sťažovateľov o podozrení zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného poriadku nemohlo dôjsť.

15. Ústavný súd si je vedomý, že sa v minulosti v niektorých prípadoch odklonil od tejto štandardnej doktríny, podľa ktorej trestné konanie predstavuje vzťah medzi páchatelom a štátom a ústava negarantuje právo tretej osoby, aby iná osoba bola stíhaná a odsúdená. Avšak treba zároveň povedať, že k dôslednému preskúmaniu výsledkov realizovanej trestnoprávnej ochrany pristúpil vo výnimočných prípadoch vzťahujúcich sa na akty dotýkajúce sa telesnej a duševnej integrity jedinca a ďalších základných hodnôt a esenciálnych aspektov súkromného života (pozri napr. III. ÚS 194/06), predovšetkým v prípadoch najzávažnejších trestných činov, ktoré sú svojou povahou spôsobilé zasiahnuť do práva na ľudskú dôstojnosť a do osobnostným práv jednotlivcov, napr. trestný čin

obchodovania s ľuďmi (pozri napr. nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 759/2017 z 5. februára 2019).

16. V prípade sťažovateľov však o takto závažný prípad nejde, preto podľa ústavného súdu by o porušení už označeného práva sťažovateľov bolo možné uvažovať len za okolností, že by orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu sťažovateľov pozornosť, ktorú vyžaduje zákon.

17. Opierajúc sa o uvedené východiská, ústavný súd posúdil aj ústavnú sťažnosť sťažovateľov.

18. Ústavný súd sa v prvom rade oboznámil s obsahom zrušujúceho uznesenia krajskej prokuratúry z 27. januára 2020, na ktoré sa sťažovatelia v ústavnej sťažnosti odvolávajú a ktorého záväzný právny záver nebol podľa mienky sťažovateľov v namietanom uznesení okresnej prokuratúry rešpektovaný. Krajská prokuratúra v predmetnom uznesení uviedla, že odôvodnenie sťažnosťou napadnutého uznesenia povereného príslušníka Policajného zboru nie je z hľadiska zákonom požadovaného obsahu dostatočné. Podľa vyjadrenia krajskej prokuratúry v odôvodnení predmetného uznesenia absentovali konkrétne úvahy, na základe ktorých dospel rozhodujúci orgán k záveru o nepatrnej závažnosti prejednávaneho skutku. Podľa krajskej prokuratúry zo zabezpečených dôkazov vyplynulo, že viacerí páchatelia zaútočili na oboch poškodených (pričom jedným z poškodených je nepľnoletá osoba) a spôsobili im zranenia s obmedzením v obvyklom spôsobe života a liečením v prípade prvého poškodeného v rozsahu piatich dní a v prípade druhého poškodeného v rozsahu desiatich dní. Krajská prokuratúra v závere upozornila, že súdna prax síce pri vymedzení pojmu ublíženia na zdraví dospela k ustáleniu siedmich dní obmedzenia v obvyklom spôsobe života a liečenia, avšak toto ustálenie sa nevzťahuje absolútne na všetky skutky a pri posudzovaní, či v tom-ktorom prípade došlo k ublíženiu na zdraví, z trestnoprávneho hľadiska je potrebné posudzovať úmysel páchatel'a, oblasť tela poškodeného, na ktorú bolo útočené, intenzitu a počet útokov, útočný predmet a ďalšie okolnosti.

19. Následne sa ústavný súd oboznámil aj s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia okresnej prokuratúry, ktorým táto zamietla ako nedôvodnú sťažnosť sťažovateľov podanú proti uzneseniu povereného príslušníka Policajného zboru o postúpení veci sťažovateľov na prejednanie priestupku. V odôvodnení namietaného uznesenia okresná prokuratúra uviedla, že v rámci vedeného trestného konania bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, kde boli opakovane vypočutí poškodení a svedkovia, tiež vypracované znalecké posudky k zraneniam poškodených, pričom z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by bol skutok spáchaný z osobitného motívu – pomsty, ako to tvrdili poškodení (sťažovatelia). Sťažovatelia totiž videli označený osobitný motív v existencii špecifikovaného civilného konania, ktoré sa skončilo na jednej strane úspechom poškodených a na druhej strane neúspechom jedného z aktérov vyšetrovaného skutku. Okresná prokuratúra sa s týmto tvrdením sťažovateľov nestotožnila a argumentovala, že je bez akýchkoľvek pochyb zrejmé, že spor na pozemku rodinného domu vznikol z dôvodu, že obaja poškodení (sťažovatelia) spolu s ďalšími osobami vynášali drevo nachádzajúce sa v drevárni na uvedenom pozemku, v dôsledku čoho došlo najprv k verbálnemu konfliktu a následne aj k fyzickému útoku. Okresná prokuratúra na tomto mieste zdôraznila, že právna kvalifikácia skutku nemôže byť daná pocitmi či domnienkami poškodených, ale je podmienená dôkaznou situáciou a okolnosťami, za ktorých sa skutok stal. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľov, ktoré sa týkali osôb pribratých znalcov, okresná prokuratúra dôvodila, že s týmito námietkami sa vysporiadala už v minulosti, keď rozhodovala o sťažnostiach sťažovateľov podaných proti uzneseniam o pribratí dotknutých znalcov. Pokiaľ ide o otázku trestnosti konania páchatel'ov, okresná prokuratúra poukázala na závery znaleckých posudkov, v ktorých bol ustálený jednak mechanizmus vzniku zranení poškodených a tiež charakter týchto zraní. V nadväznosti na to okresná prokuratúra konkretizovala, že sťažovateľ v druhom rade utrpel zranenie s dobou liečenia a práceneschopnosti v trvaní do siedmich dní, pričom išlo o poranenia ľahké, keď tento nebol pripútaný na lôžku, nemal úporné a dlhotrvajúce bolesti, nebol odkázaný na pomoc inej osoby a jeho liečenie prebiehalo štyri dni. Okresná prokuratúra poukázala na tomto mieste na relevantnú právnu úpravu, a to na § 123 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého ublížením na zdraví sa na účely tohto zákona rozumie také poškodenie zdravia iného, ktoré si objektívne vyžiadalo lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie,

počas ktorého bol nie iba na krátky čas sťažený obvyklý spôsob života poškodeného, pričom konštatovala, že sťažovateľ v druhom rade (neplnoletý poškodený) sa podľa záverov znaleckého posudku v dôsledku zranení liečil štyri dni, čo nemožno považovať za dlhšiu dobu liečenia vyžadovanú zákonom ako kvalifikačný znak trestného činu ublíženia na zdraví, pretože podľa ustálenej právnej praxe sa za takúto dlhšiu dobu liečenia považuje sťaženie obvyklého spôsobu života poškodeného, resp. doba práceneschopnosti či liečenia v trvaní najmenej siedmich dní. Okresná prokuratúra tak uzavrela, že v prípade sťažovateľa v druhom rade bolo potrebné skutok posúdiť iba ako možný priestupok proti občianskemu spolunažívaniu. Ďalej okresná prokuratúra dôvodila, že sťažovateľ v prvom rade podľa záverov znaleckého skúmania utrpel zranenia vyžadujúce si liečbu desať dní, teda z formálnej stránky došlo v danom prípade ku konaniu, následkom ktorého bola ujma na zdraví. Okresná prokuratúra však v prípade sťažovateľa v druhom rade (ako poškodeného) poukázala na ustanovenie § 10 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná, a ktoré vzhľadom na zistené skutkové okolnosti na posudzovanú vec vo vzťahu k sťažovateľovi v prvom rade aplikovala. Okresná prokuratúra na tomto mieste prezentovala, že vykonané dokazovanie viedlo k ustáleniu skutkového stavu, podľa ktorého *„niet pochyb, že medzi osobou poškodeného na jednej strane a jeho matkou a sestrou s rodinou sú značne narušené rodinné vzťahy. Dôvodom konfliktu bolo, že poškodený začal z drevárne brať drevo, aj keď ho matka prosila, aby jej ho nechal na topenie. Keďže tento v konaní neprestal, matka poškodeného [REDAKOVANÉ] zavolała svojej dcére [REDAKOVANÉ], ktorá tam prišla aj so svojim manželom a synom. Keďže po ich príchode syn poškodeného začal všetko natáčať na mobil, [REDAKOVANÉ] ho požiadala, aby tak nerobil a vtedy jej [REDAKOVANÉ] prehodil vetrovku, ktorú mala na sebe cez hlavu. Následne začal aj vzájomný fyzický konflikt, ktorý bol odozvou na konanie [REDAKOVANÉ], ktorý bral drevo matke, následne napadol svoju sestru, a preto jej manžel poškodeného odsotil, kde tento spadol. Pohnútkou celého konania bola skutočnosť, aby bolo zabránené v konaní poškodeného, ktorý bral drevo matke a následne jej aj vulgárne nadával a vzhľadom na napätie, ktoré medzi účastníkmi konfliktu v t. č. bolo, každý z nich konal impulzívne, v hneve a aj keď došlo k ublíženiu na zdraví, táto skutočnosť*

v spojení so všetkými okolnosťami prípadu, ktoré viedli k vzniku následkov, nemôže byť posúdená ako trestný čin.“.

20. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia namietaného uznesenia okresnej prokuratúry, ústavný súd je vo všeobecnosti toho názoru, že okresná prokuratúra venovala podanému trestnému oznámeniu sťažovateľov náležitú pozornosť v rozsahu, ktorý jej ukladá Trestný poriadok. Okresná prokuratúra v odôvodnení svojho rozhodnutia sťažovateľom jasne vysvetlila, že v posudzovanom prípade nebol výsledkami dokazovania preukázaný osobitný motív konania ako kvalifikačný znak podmieňujúci prísnejšiu právnu kvalifikáciu skutku, ďalej, že v prípade sťažovateľa v druhom rade znaleckými posudkami ustálený skutkový stav vylúčil existenciu jeho zranení v takom rozsahu, aby ich bolo možné kvalifikovať ako poškodenie zdravia v intenciách § 123 ods. 2 Trestného zákona, a napokon, že vo vzťahu k sťažovateľovi v prvom rade síce došlo k takému ustáleniu skutkového stavu v otázke rozsahu jeho zranení, ktorý formálne vykazoval naplnenie znakov konkrétnej skutkovej podstaty dotknutého prečinu, avšak vo vzťahu k nemu vzhľadom na zistené skutkové okolnosti veci bolo potrebné aplikovať § 10 ods. 2 Trestného zákona, a teda, že zistené skutkové okolnosti vypovedajúce o atmosfére predchádzajúcej vzniku samotného fyzického konfliktu, teda o pohnútkach konania aktérov tohto konfliktu, vypovedajú podľa záveru okresnej prokuratúry o nepatrnej závažnosti skutku.

21. Ústavný súd sa rovnako nemôže stotožniť ani s tvrdením sťažovateľov, že by orgány činné v trestnom konaní (poverený príslušník Policajného zboru v uznesení z 19. marca 2020 a následne okresná prokuratúra v namietanom uznesení) nerešpektovali právne závery predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia krajskej prokuratúry z 27. januára 2020. Je totiž celkom zrejmé, že na požiadavku krajskej prokuratúry prezentovať konkrétne právne úvahy podporujúce záver o nepatrnej závažnosti prejednávaného skutku okresná prokuratúra v dôvodoch svojho rozhodnutia plne reflektovala.

22. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľov, týkajúce sa otázky znaleckého dokazovania vykonaného v posudzovanej veci, okresná prokuratúra v namietanom uznesení uviedla, že predmetné námietky boli zodpovedané v predchádzajúcich rozhodnutiach, ktorými sa rozhodovalo o sťažnostiach sťažovateľov podaných proti uzneseniam o pribratí znalcov. Či bola odpoveď orgánov činných v trestnom konaní na predmetné námietky sťažovateľov v uvedenom smere náležitá, nebolo možné zo strany ústavného súdu posúdiť, keďže sťažovatelia predmetné rozhodnutia k svojej ústavnej sťažnosti nepriložili i napriek tomu, že dôkazy k preukázaniu tvrdení obsiahnutých v ústavnej sťažnosti sú v konaní pred ústavným súdom podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde jednou zo všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania.

23. Vychádzajúc z informácií uvedených v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd je toho názoru, že okresná prokuratúra v namietanom uznesení a následne aj krajská prokuratúra a generálna prokuratúra v označených upovedomeniach (v ktorých sa stotožnili s postupom okresnej prokuratúry) venovali trestnému oznámeniu sťažovateľov náležitú pozornosť. Ústavný súd tak dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci konajúcej okresnej prokuratúry, krajskej prokuratúry a generálnej prokuratúry v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľmi označeného článku ústavy, preto ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. S ohľadom na uvedené bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľov potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu